

de ander verspreidt een knoflookgeur. In één woord, 't is er eene Babylonische personen- en spraakverwarring. En, zien zij iemand uit den vreemde, die door beschaving zich onderscheidt, op hem zijn aller oogen gevestigd, alsof er een nieuw dier uit Afrika is aangekomen; zelfs aan tafel vergeten zij hunne spijs, om hem toch goed op te nemen. G. Zoo iets geschiedt niet te Rome, Parijs of Venetië. B. Intusschen moogt gij niets vragen. Laat in den avond komt eindelijk een oude knecht met witten baard, kaal hoofd, onvriendelijk gelaat, slordig in de kleeren. G. Zulken moesten eens schenkers achter de tafel der Kardinalen te Rome zijn! B. Hij slaat zijn oogen in het rond, hoe groot het getal der gasten is. Hoe meer er zijn, te harder stookt hij de kachel. Het toppunt eener goede behandeling schijnt hier, dat allen in 't zweet versmelten. Doet gij half stikkend een reetje van een venster open, dadelijk is het: «Toe!» En op uw woord «ik stik», — «Zoek dan eene andere herberg!» G. Maar zulk eene oopenhooping is vrij gevaarlijk, vooral om besmet te worden met die bekende besmettelijke ziekte. B. Ja, maar zulke moedige mannen lachen daarmede. G. Goed, maar dan zijn zij moedig ten koste van veel en van veler gevaar. B. Wat zal men doen? Standvastigheid verandert geen gewoonte. G. Ei zoo! maar in Brabant heeft men in de jongste jaren toch de openbare baden verboden uit vrees voor genoemde ziekte. B. Hoor nu verder! Daar komt de gebaarde Ganymedes weêr binnen en legt zooveel servetten op tafel, als hij voor het aantal gasten voldoende rekent, maar, gerechte hemel! het is geen neteldoek. 't Lijkt meer op zeildoek van een scheepsra! Nu valt ieder aan, alles dooreen, arm en rijk, heer en knecht. G. Schoone gelijkheid, zooals aan de discipelen van Christus past! B. Ieder krijgt een houten bord, een lepel van hetzelfde metaal en een glas; dan een stuk brood, dat ieder uit verveling